

Recensie: 50 Cent**

Vorst Nationaal Brussel
vrijdag 26 februari 2010

foto © Lionel Deluy

Recensie:

"Impressionnant", het woord is gevallen tijdens de live nabespreking van het optreden van 50 Cent in Vorst Nationaal. De radiofrequentie van mijn gsm staat op een Franstalige commerciële omroep, alle andere radiostations lijken het optreden niet te coveren, of dat is alvast de indruk die ik krijg na wat zappen terwijl ik met de trein naar huis rij. De verslaggevers hadden alvast op een punt gelijk: 50 Cent veranderde Vorst Nationaal in no time in een club.

DJ Daddy K neemt om acht uur plaats achter de draaitafels en krijgt al meteen sfeer in de keet. De man mixt Engelstalige en Franstalige hiphop met klassiekers. Geen enkel nummer duurt langer dan dertig seconden. Een groot overzicht zoals je bij de hitparades op de radio's wel eens hoort, leek het. De dj laste de verschillende nummers aan elkaar door het geluid van een voetbaltoeter er tussen te gooien of door te scratchen. Wat herkenden we zoal? "Ca fait mal" van La Fouine, de niet mis te verstane woorden "Ceci va pour tous les jeunes des cités. Lascars et filles oubliées, banlieues condamnées, villes et quartiers damnés..." uit "Les jeunes De l'univers" van Rocca, "Mama-se, mama-sa, ma-ma-coo-sa" uit Wanna be starting something van Michael Jackson, We will rock you -Queen, Ready or not en Killing me softly van Fugees, California love van 2Pac, Who's that girl van Eve, New York van Frank Sinatra, Ludacris' Move Bitch, House of pain's Jump around, Sound of da police van KRS-1 en Single ladies van Beyoncé. Naar het einde van zijn set, draaide de dj rond zijn as terwijl hij in de maat bleef scratchen, ook legde hij even zijn hoofd tussen de twee draaitafels terwijl hij zijn ding bleef doen, en nam een draaitafel in de rechterhand, terwijl hij met de linker, de beide in de maat hield. Sterk showelement. Meteen heerste er een uitgelaten clubsfeertje in Vorst Nationaal.

Negen uur. Een wit doek hangt voor het podium. Beelden van een brandend NY worden geprojecteerd. In rood tegenlicht zien we 50 Cents schaduw op het doek tot het naar beneden valt. 2 Rappers begeleiden Curtis James Jackson III op het podium. Verder zien we een dj die de verschillende tracks vlotjes na elkaar laat afspelen, terwijl 2 gitaristen, 1 drummer en 1 toetsenist de sound, die voornamelijk op tape staat mee ondersteunen. Echt tot hun recht komt het viertal niet, want meermaals worden ze overstemd door de pulsende beats die uit de machinerie van de dj komt.

Zowat elk nummer gaat moeiteloos over de 110 decibels. Wij kunnen het weten want we hadden plaats genomen net achter de front of house, waar ze dergelijke dingen meten. Constant ging het metertje in het rood en dankten mijn oren me dat ik oordopjes in had. Fijn detail: de Amerikaanse crew hield het op zijn schermen bij de Amerikaanse tijd van het moment. 15:00 dus. Hiphoppers komen blijkbaar stipt op tijd op de afspraak. Een verademing op zich.

50 Cent kwam zijn jongste album Before I self destruct voorstellen aan 5000 toeschouwers. Uit het album bracht hij onder andere The invitation, Ok your right, Psycho en Hold me down. Maar ook hits als P.I.M.P. uit 2003 met aanstekelijke Caribische steeldrums en Just a 'lil bit uit 2005 liet hij op het ontzettend enthousiaste publiek los. Moeiteloos kreeg de man de handen van het publiek in de lucht die op het ritme van de muziek op en neer gingen. Het werd een groots feest.

50 Cent liet iedereen meezwaaien tijdens "I get money". Later in de set zou hij ook even "This is how we do it" van Montell Jordan brengen. Tijdens Psycho gaat ook het

wit marcelleke dat de hiphopartiest draagt uit, tot groot jolijt van de vrouwelijke fans. Ayo technology, een nummer dat over seks gaat, mocht uiteraard ook niet ontbreken. De hiphopper is vooral bezig met de vrouwelijke helft van het publiek. Meermaals vraagt hij de dames om te schreeuwen die dat verzoek gewillig inwilligen. Mannen komen dan weer aan hun trekken bij Candy Shop, zijn enige single die de hoogste positie haalde in de Vlaamse charts. Tijdens dat nummer wordt een stuk uit de videoclip getoond. Zo zien we een verpleegster in een roze uniformpje haar stethoscoop likken. We kunnen fout zijn, maar we dachten dat dit medisch toestel ergens anders voor diende...

Naar het einde van de set, last de bende even een chill out-moment in. "How many do smoke weed?" vragen de heren zich af. Hier en daar komt er een antwoord uit het publiek. Pas later wanneer de vraag nog eens herhaald wordt, klinkt een stevig "yeah" uit het publiek. Daarop steekt een van de 3 op het podium alvast een sigaretje op. Seconden later vult de penetrante geur van de cannabis de hal, omdat vele fans het voorbeeld volgen. Het rookverbod in de zaal wordt feestelijk genegeerd op de tonen van "Is this love" van Bob Marley dat 50 Cent even gewoon meezingt. Een wat flauw karaokemoment dus.

In geen tijd krijgt hij het publiek terug mee op zijn pulsende beats. Laatste nummer voor de bissen "In da club", bevestigt dat het clubsfeertje nog lang niet uitgedoofd was. Bij het naar huis gaan, passeren we politieagenten die het werk van de security aan de uitgangsheuren hebben overgenomen. "Tu m'as terrorisé" horen we een zwarte jongedame fel uithalen naar haar (ex)-vriend aan de gsm. Levendige buurt rond Vorst Nationaal.

< Bert Hertogs >